

CĂMINUL

RUGĂCIUNE

Rugămu-ne 'ndurărilor,
Luceafărului mărilor :
Din valul ce ne bântue
Înalță-ne, ne mântue,
Privirea adorată
Asupră-ne coboară,
O, maică prea curată
Și pururea fecioară
M a r i e !

M. EMINESCU

DACA VREM SA AJUNGEM LA O UNIRE...

de Nica ILARION

Sunt aproape patru ani de când, sub titlul "Hai să dăm mână cu mână.." (vezi No.1, Aug.-Sept.1951) adăugam și noi câteva considerațiuni, și indemnuri chiar, la cele multe, aparute până atunci în presa noastră din exil pe tema "unirii" (e vorba de unirea noastră, a celor ce am reușit să ne salvăm peste granițe și purtăm numele de 'români liberi').

Și spuneam atunci că "apelurile la unire, adică la o sinceră apropiere, înfrățire și colaborare a tuturor românilor din refugiu, indiferent de apartenență la un partid sau altul, au curs neincetăt din toate părțile," dar că totuși "nici un rezultat pozitiv n'a putut fi înregistrat până în prezent." Aceasta era în toamna lui 1951...

Astăzi, după aproape 4 ani, putem spune adevăruri cu mult mai triste: nu numai că n'am făcut nici un pas înainte, dar că dimpotrivă, am reușit să ne divizăm și mai mult. Noi grupulețe și "bisericuțe" au apărut intretimp, accelerând fărâmițarea emigratiei noastre și așa nu prea mare la număr, spre bucuria dușmanului.

Ideea formării unui bloc unic, care să înglobeze sub sfânta lozincă a luptei pentru eliberarea Patriei pe toți românii, indiferent căror partide ar aparține (și fără a-i obliga de altfel să-și renege credințele lor politice), teoretic pare a fi fost salutată și îmbrățișată de marea majoritate a emigrației românești, căci n'a existat ocazie în care realizarea ei să nu fi fost cerută cu insistență, de unii ori de alții, în fraze care mai de care mai patetice și răsunătoare. Practic însă nu s'a depus nici un efort mai serios pentru înfăptuirea mult trâmbițatei uniri. E adevărat, lumea a așteptat ca începutul să vie de "sus", dela aceia cari aici, în străinătate, trec drept reprezentanți oficiali ai românii libere. Dar, fie că linia pe care gândesc și acționează acești reprezentanți ai noștri e de factură atât de superioară și de subtilă încât ieșe din sfera posibilităților noastre de comprehensiune, fie însă că această linie deviază într'adevăr - după cum susțin mulți - dela adevăratul fâgaș al intereselor românești, cert este că de "sus" nu s'a întreprins nimic remarcabil în sensul dorit și așteptat de noi. De altminteri am avut prilejul să ne convingem că "unirea" dorită spre exemplu de "Comitetul National" sau de "Unică", este concepută în altă formă - anumite "exclusive" părănd a ocupa în mod deosebit. Acesta este motivul pentru care s'a vorbit - și gura lumii nu o poți opri - că scopurile urmărite de unii cari fac astfel de apeluri la unire nu sunt întotdeauna cele mărturisite în mod public. Și-apoi lumea se întreabă - cu drept cuvânt - : dacă-i vorba de unire, de ce oare nu se unesc mai întâi Dumnealor, cei dela "conducere"? Repetăm aci, de altminteri, lucruri vechi, archicunoscute... Doar pentru a evidenția încăodată, că cei chemați, în virtutea posturilor de comandă ce dețin, de a pregăti și înfăptui unirea, nu numai că n'au făcut-o, dar au reușit să mărească desorientarea și neîncrederea din sânul emigrației noastre, încât "apelurile la unire" au

pierdut din rezonanța pe care la început o trezise în sufletele românilor de bună credință. Mai mult chiar, astăzi orice nou apel sau indemn la unire, este primit ori cu indiferență, ori cu neîncredere și suspiciune. Căci multă lume a început să-și dea seama că "unirea" urmărită de unii este doar cu scop de a servi unor ambiții personale sau unor tendințe de hegemonie politică a unui grup restrâns.

E cazul atunci să renunțăm la orice încercare, la orice străduință a noastră de a ajunge la o înțelegere și înfrățire cu scopul de a ne servi mai cu folos neamul și patria? E cazul să abandonăm gândul la o emigrație română unită și puternică?

Nu, desigur că nu.

Cu atât mai puțin, cu cât lipsa de răspundere a celor ce ocupă locurile de cărmaci la corabia emigrației românești, a dus în ultimul timp la o generală și alarmantă-desorientare în sânul acesteia, amplificând nerăbdarea și nervositatea în masa românilor pribegi, iar acestea la rândul lor au creat climatul propice acțiunilor de subminare și destrămare duse din umbră de agenții provocatori, strecurați abil în mijlocul nostru, și cari sunt la număr cu mult mai mulți decât bănuim.

În multe cazuri de neînțelegeri și certuri iscate în ultima vreme, nu numai între români, dar și în sânul celorlalte colonii de refugiați, ca spre exemplu în cea poloneză și maghiară, s'a putut constata că scânteia fusese pusă de mână criminală a unor agenți ce lucrau în solda Moscovei. Profitând de slăbiciunea noastră, agenții comunisti, sub diverse măști, folosind cele mai ingenioase și diabolice metode, caută să macine și să anihileze tot ceea ce ar putea să reprezinte o forță activă, potrivnică intereselor comuniste. Nemulțumirile noastre, susceptibilitățile noastre uneori exagerate, sunt abil exploatare. Nici nu ne dăm seama când și cum cădem în cursa ce ni-se pune, ajungând să lucrăm fără să vrem - și fără să știm - pentru cauza călăilor neamului nostru. Să fim deci cu ochii deschiși, mai ales față de aceia cari încearcă, direct sau prin diverse intrigi, să ne asume unul asupra celuilalt. Ca să putem face față cu succes acestui pericol ce amenință a ne împinge pe căi de rătăcire și de a ne fărâmița forța de rezistență ca grup național, datoria noastră este de a fi cât mai uniți și solidari în orice clipă și în toate împrejurările. Este o datorie care în primul rând o avem față de însăși conștiințele noastre. Este o datorie care o avem însă față de țara noastră martirizată, față de frații noștri cari tânjesc în lanțuri și-și așteaptă eliberarea dela noi, sperând că intervenția noastră, directă sau indirectă, le va aduce cu un ceas mai devreme salvarea din sclăvia roșie.

Dacă din cauzele arătate xxx sau din oricari altele, am ajuns la neînțelegeri și separațiuni, avem datoria să le lichidăm frăteste și cât mai grabnic. Iar dacă unirea noastră în cuget și simțiri, care în lupta pentru desrobirea patriei trebuie să constituie oarecum fortăreața de bază, merită să asigure spatele trupei ce se va angaja în diverse acțiuni pe teren, zic, dacă această unire nu ne este asigurată de sus în jos, să căutăm s'o înfăptuim de jos, dela mic, pornind la treabă chiar din această clipă.

Dar cum?

Foarte simplu. Să începem cu casa noastră, cu mica noas-

tră din São Paulo...Există cineva care să fie impotriva..?

Cum am mai remarcat cu altă ocazie, la noi, în S. Paulo, antagonismele cu caracter politic-partidar aproape că n'au existat deloc. În orice caz, n'au fost acestea care au dus la certuri și dușmăni, cum pare a fi fost cazul prin alte părți. Faptul trebuie să ne bucure; l'am putea nota ca pe un semn bun și promițător. Au fost, ce e drept, - și mai sunt încă și astăzi în mijlocul coloniei noastre unele elemente interesate - și printre acestea cine știe dacă nu și vre-un agent plătit, - care au încercat la orice ocazie pe care au avut-o, de a da colorit politic unor mărunte neînțelegeri sau divergențe de păreri, între persoane izolate, cu văditul scop de a antrena în gâlceavă un număr cât mai mare de români. Acești tulburători de ape, secondăți câteodată de elemente detreabă, dar naive, care s'au lăsat prea ușor duse de nas, au dat întotdeauna apelor în care doreau să pescuiască, coloritul dictat de interesele lor obscure. Intretimp însă, sperăm că lumea a început să fie mai prudentă, mai puțin credulă, încât nu se va mai lăsa imbrobodită de astfel de elemente interesate și provoca certuri și neînțelegeri sau de a da proporții celor eventual existente. Instigatorilor și agenților în slujba unor interese străine, a sosit timpul să le demascăm jocul nefast, și să-i izolăm pe cât ne va fi cu putință, pentru a-i împiedeca de a mai face rău.

Dacă, după cum spuneam, n'au fost divergențele pe temă politică acelea care să ne fi tulburat armonia conviețuirii noastre în această colonie, au fost în schimb dușmăniile personale a câtorva dintre noi - din fericire nu prea multe. Acestea au fost cari s'au așternut de-a curmezișul drumului unirii și a colaborării frățești dintre noi, făcându-l impracticabil pentru toți ceilalți, cari în fond nu aveau nici-un interes și nici-o dorință de a se război între ei. Dacă le-am lua însă sub lupă, toate aceste cazuri de "dușmănie" cronice sau acute, născute în general din cauze deadreptul ridicole, - uneori poate în urma intrigilor țesute de acele elemente "interesate" de cari am amintit mai sus, - dar mereu alimentate, la nevoie prin mijloace artificiale, din încăpăținare pur și simplu, sau dintr-o ambiție ce nu-și poate găsi justificări valabile, - dacă le-am lua, zic, sub o lupă obiectivă, am constata că nici unul din cazurile date, nu are un caracter atât de grav încât să excludă posibilitatea unei împăcări între părți. Dacă am vrea numai să sacrificăm puțin din egoismul, din mândria și ambițiile cari ni-s'au cuibarit în suflete, înlocuindu-le cu mai multă dragoste, blândețe și spirit de înțelegere, totul s'ar rezolva dela sine. Și merită să facem acest efort.

Este atât de puțin ce ni se cere. Iar ceea ce vom câștiga în schimbul acestui infim sacrificiu - dacă poate fi numit astfel - ne va aduce atâtea mulțumiri, atâtea lumină în suflete!

Ascultați deci de glasul cel bun din propria-vă conștiință. Respingeți cu bărbăție ademenirile satanei care vă împinge la invidie, la ură, la vrășmășie. Dați-vă mâinile, - uitați, iertați, împăcați-vă !... "Între noi să nu mai fie, decât flori și armonie..."

Am putea da o pildă atât de frumoasă, atât de sublină încât ar arăta ca cel mai eloquent indemn creștinesc și românesc pentru întreaga noastră diasporă...

Se apropie Sfintele Paști.

Cât de frumos, cât de înălțător ar fi, ca sărbătoarea Invierii să ne găsească pe toți românii din această colonie împăcați și înfrățiți în jurul sfintei Cruci a Mântuitorului ! Să începem deci a ne recunoaște greșelile și, căinându-ne de ele, să cerem iertare celor cărora le-am greșit, fie cu vorba sau cu fapta, cu voe și fără voe.

"Și ne iartă nouă...precum și noi iertăm greșiților noștri..."

Să traducem în fapt ceea ce cu buzele rostim de atâtea ori.

Acesta este de altfel singurul sacrificiu ce ni-se cere în ceasul de față, dacă cu adevărat să ajungem la unire.

NICA ILARION

CARE ESTE RASPUNSUL CEL

ADEVARAT..?

Adeseori în viață suntem puși în fața unor probleme, a unor întrebări, cari ne preocupă într'un mod deosebit, și de cărer rezolvare depinde uneori însăși fericirea, pacea și liniștea noastră sufletească.

Aceste probleme pot fi de natură felurită, de o mai mare sau mai mică importanță pentru noi sau pentru alții, adică pentru aceia la care ele se referă. De aceea, nu credem că e necesar de a veni cu exemple concrete; lăsăm pe cititor, ca cele ce încercăm a demonstra aci, să le raporteze, cum va ști mai bine, la vre-una din problemele ce lui însuși i-s, au pus în trecut ori i-se pun eventual chiar în ceasul de față.

Foarte multe din întrebările și problemele ce le întâlnim în viață, - la cari chiar și cei mai cuminți și înțelepți nu le găsesc răspunsul decât după multă și adâncă chibzuire, - noi le rezolvăm de obicei în mod pripit, fiindcă suntem obișnuiți a privi lucrurile unilateral. Faptul că cei mai mulți dintre oameni gândesc și-și construiesc concluziile având în vedere doar cele 2 alternative-antipode: bun-rău, frumos-urât, etc., are ca rezultat că soluțiile ce le aduc de cele mai multe ori nu sunt cele mai bune, - ori sunt deadreptul greșite. Ori odată pronunțate, sau traduse în fapt (puse în aplicare), acestea răspunsuri sau rezolvări - potrivit cu natura problemei, - ne pot aduce nemulțumiri, neplăceri, ba chiar ne pot deveni fatale câteodată. Mulți par a nu-și da seama că există întrebări la care nu se poate răspunde cu un singur cuvânt.

Imi amintesc de un articol citit în Reader's Digest, în care cineva arăta mulțimii adunate într'o sală, o minge, punând întrebarea: ce culoare are? - Albă, - fu răspunsul tuturor. În vârtind apoi mingea cu cealaltă parte spre spectatori, a pus din nou întrebarea: ce culoare are mingea? - Roșie, - fu de astă dată răspunsul general, - căci mingea era vopsită pe o parte în alb, pe cealaltă în roșu. Dar să ne inchipuim că ar fi fost vopsită în trei culori diferite, iar mulțimea dispusă într'un cerc în jurul ei. Am fi avut trei răspunsuri, fiecare fiind just -

-urmează pag.20-

X X X X

X X X X O O O O O O

X X X X

O O O O O O

X X X X

X X X X

X X X X

+++++

TRECHOS DA ALOCUÇÃO PROFERIDA PELO PRESIDENTE DA SOCIEDADE CULTURAL "ROMANIA" DE SÃO PAULO, NA OCASIÃO DO FESTIVAL COMEMORATIVO REALIZADO NO DIA 24 DE JANEIRO DE 1955.

È pela quinta vez que a Colônia Romena de São Paulo reúne-se nesta Capital para comemorar o dia 24 de Janeiro, dia no qual, 96 anos atrás, os Principados Moldova e Muntenia uniram-se sob o domínio do Príncipe Alexandre João Cuza, formando assim um novo estado, chamado PRINCIPADOS ROMENOS UNIDOS.

O ato da união dessas duas terras romenas, teve um importante significado histórico para nós, pois abriu as portas a realização de outros grandes ideais nacionais, que vieram verdadeiramente realizar-se - através de lutas e sacrifícios, - culminando na união de todas as terras e províncias habitadas por romenos, num só Estado, a RUMANIA.....

Nesta época - a mais triste da sua história - pela qual passa hoje nossa terra de origem, escravizada e transformada num imenso "campo de concentração" pelas forças diabólicas do Kremlin, a Sociedade Cultural "România" de São Paulo, cumpre um grande dever em manter viva e latente a flama da consciência nacional e cristã, da cultura e tradição romena, entre os patriotas que, conseguindo escapar do paraíso ensanguentado de além da "cortina de ferro", vieram se estabelecer nesta terra de promessa, livre e tão hospitaleira. E o faz, organizando essas reuniões comemorativas de importantes momentos históricos, lembrando assim a cada um de nossos patriotas o passado heróico, os ideais pelos quais lutaram os nossos antepassados, as épocas florescentes e felizes da Rumania e, incutindo-lhes nos corações a confiança no futuro, para que não percam a esperança de que o sol da justiça e da liberdade brilhará novamente sobre nossa patria de origem, e de que virá o dia no qual poderão abraçar os queridos pais, irmãos, parentes e amigos deixados, há anos, lá, no inferno vermelho d'atrás da malfadada cortina de ferro e lagrimas...

Nós, os romenos que vivemos no Brasil, somos profundamente gratos a este grande país e ao seu nobre povo pela hospitaleira acolhida em momentos tão difíceis para nós, - e aproveito o ensejo para salientar mais uma vez, que nossa atividade, nossa luta que travamos por meios de expansões culturais e pacíficas - mas expressivas, - para a libertação de nossa terra de origem, não está de nenhum modo em contradição com os interesses da nossa patria adotiva, o Brasil... E os nossos esforços devem ser comuns, visto que se trata de uma causa profundamente moral, - a luta pela justiça, pela liberdade e humanidade e não esqueçamos que, além do povo romeno, são tantos outros povos civilizados da Europa central e oriental, que sofrem nesta hora a mesma escravidão sob o mesmo regime de terror e injustiça...

Todavia, organizando este festival comemorativo somente o fazemos com o proposito de oferecer aos nossos patriotas não só a lembrança da terra que lhes embalou a infancia, mas também algumas horas de lazer, de alegria após o trabalho e a luta di-

turna pela existência, alguns instantes de descanso agradável que, sem dúvida, o merecem.....

Tenho o imenso prazer e a grata satisfação em constatar que a este nosso modesto festival comparecem, como em tantas outras ocasiões, também os nossos queridos e estimados amigos brasileiros e também nos é grato assinalar a simpática presença dos dignos representantes das colônias hungara e bulgara....

Notadamente a eles dirijo estas minhas poucas palavras, as quais quero ainda completar com os votos sinceros, de que possam passar, junto a nós, algumas horas agradáveis, para que não deixemos de envidar todos esforços destinados particularmente ao recíproco e melhor conhecimento, afim de consolidar mais ainda a nossa amizade...(+)

+++++ O X O + + + + +

MIHAIL EMINESCU :

SOBRE OS CIMOS...

+ +	Sobre os cimos passa a lua,
I	Leve agita o bosque as folhas,
I	Dentre os ramos de amieiro
I	Soa a trompa melancólica
I	
I	Longe...cada vez mais longe...
I	Mais suave...mais suave -
+ O +	Doce anseio de morrer
+ O +	O meu espirito inundando.
I	
I	Porque paras, se a minh'alma,
I	Encantada, te procura?
+	Voltarei, ó doce trompa,
+	A ouvir-te alguma vez?...

Tradução de VICTOR BUESCU

(Mihail Eminescu, POESIAS, Trad. Victor Buescu e Carlos Queiroz Editorial Fernandes, Lisboa, 1950)

(+) A Sociedade Cultural "România" de São Paulo, foi fundada em 10 de Maio de 1949, por um grupo de refugiados romenos, radicados no Brasil.

- - - O O - - -

Se é triste um corpo morrendo por falta de pão, ainda mais triste e mais doloroso é uma alma morrendo por falta de luz.

VICTOR HUGO

bau: une-ai fost și bună sara...Nu mai vedeam nici ciurda de vite care venea dela câmp și de care trebuia să mă feresc și nici oamenii cără imi dădeau bună sara. Nebună de durere, cu o fată în brațe și cu aialaltă de mână, ajung acasă. Curtea plină de oameni. Neamurile lui tat'to făceau ordine. Când am intrat în camera unde era mort tat'to, am căzut pe trupul lui...Surorile tale, Măria și Ana, au început să plângă...Mi le-or luat, iar pe mine, târziu de tot, m'or dus în șură pe paie, unde m'am trezit cam după miezul nopții...Nu mai eram pe pământ. Nu mai vedeam și nici nu mai auzeam nimic. Mi-aduc aminte doar că după copârșeu meream și eu, cu Ana în brațe. Pe Măria o ducea tata. Cine-o făcut pomeana, cine s'o îngrijit de inmormântare, n'am știut decât după vreo două săptămâni...

Desmetecită de durerea morții, am dat peste altă durere.

Surorile lui tat'to, lelea Ana și Măria, or luat plugul, grape, caru, blanele de pe podul șurii, boii, vaca cu vițel. Oile nu le-or luat că erau la păcurer în munte. Spuneau că tot ce-i mișcător este a lor, fiindcă moșu-to nu murise încă, și că averea trebuie împărțită...

La cine să mă duc și ce să mă fac? Pe tine te așteptam. Am fost la Ghirău, la notar. Am adus jândarii; nimic. Blestemam tot, chiar și pe Dumnezeu. Părăsită de toți, cu două fete mici, cu tine mai aveam două luni, umblam buimăcită, din casă în casă. Mai mult dormeam prin vecini și la tata, decât acasă. La secerat și la culesul cucuruzului am fost și eu, dar în hambarul meu n'a intrat nici de sămânță. Și așa vinî toamna, când, în cea mai mare sărăcie și durere te avui pe tine...28 Noemvrie 1903...

Dorința lui tat'to era să fi ficior, să-l moștenești. Ce mai moștenire ai avut...! Când erai de patru ani, în care timp am mai aciuit pe lângă casă câte ceva, moare moșu-to, tata Lae. Am ascuns tot ce mai aveam, să nu mi le mai ia neamurile. Am incuiat pivnița, podul casei, camera; până la urmă mi-or furat lanțurile dela sulu carului, care erau în gârlij...Scăpată și de acest năcaz, vine altul...

Văduvă, cu trei copii, nu puteam răzbi la lucrul câmpului, că, să ști, noi eram foarte bogați, aveam o holdă mare în Șopru cu grâu, în Tăbărăști, sub vii, de cătră Cugir, de cătră Jibot, la Balomir, vie pădure, câmp de nutreț în Pochea și Ploștina, să nu mai spun de cureche și Sănuni, - și toți mă furau la arat, la sămănat, la cules, în toate părțile. Mi-era greu și atunci tata m'o sfătuit să mă mărit a doua oară.....

L-am luat pe prăpăditu ăsta, vădov, cu un copil mai mare ca tine cu un an. Nu-i prost îi deștept, face negoț cu orice. Cumpără oi și le vinde, dar mai mult pierde. Are boltă, unde vinde el.. E însă foarte puturos. Puturos din cale afară. Toată ziulica de vară stă în boltă și vinde de câte-o coroană-două, iar restu 'l bea și pipă și eu trebuie să muncesc la câmp, iar când viu acasă, să-i fac și mâncare. Bătu-l-ar Dumnezeu de puturos!

Dupăce am născut pe Romulus, pe Măria am trebuit s'o dau slujnică la oraș, iar pe Ana a luat-o moșu-to de suflet. Am rămas fiecare cu câte unul: tu al meu, Ion al lui și Romulus a lu amândoi.....

Dupăce v'ați făcut mai mari v'am dat la școală. Tu erai la Jurjiu, iar a lui, la Herlea; Romulus, mai târziu, la Nicoară... Copilul lui nu prea învăța. Tu învățai mai bine și pentru asta îi era mereu năcaz... Da numa eu știu cum învățai, că sara me-

ream la dl. învățător Jurjiu și-i duceam făină nula și câte-o găină, numai să te învețe bine și să nu te bată, că tare erai slab și gingaș la mâncare. Sara, mașteru-to vă întreba lecția pentru a doua zi. Când nu știa copilul lui, îl bătea cu trestia dela grindă. În el da odată, în tine de douăori. Eu vedeam toate, dar nu puteam zice nimic, că mă bătea și pe mine. Ai, hai, numai eu știu și Chia lui Cicea Pascu de câte ori am fugit cu tine în brațe să nu mă bată. Câte zile și câte nopți am fost fugită de acasă de frica lui. Pe urmă iar mă chema, că nu avea cine să-i facă de mâncare și să-i spele hainele. Imi spunea că nu mă mai bate, se jura către vecini, către neamuri, că după două-trei săptămâni iar să mă bată. Nu-i vorbă, că și tu erai rău, iute la mânie, mereu îl băteai pe Onu și și de asta mă bătea...Mi-aduc aminte ca acum...Era alegere de popă în sat. Herleștii vreau pe Popa Albu, și Macarie, pe unul de-a lor. Tot satul s'a dus la biserică să audă cum fac slujbă, ca să aleagă pe cel mai bun...Când mă întorceam dela biserică cu alte mueri, te văd pe tine în căruța de belitoare în chicioare. Romulus te ținea de-o mânecă și Onu de alta. La rudiță, era Simion a lui Cicea și alergați în jurul crucii din chiaț.

Când m'am mai apropiat, văd ca acum, erai îmbrăcat cu paltonul lui Botușu și incins cu un brăcinar, vă jucați de-a alegere de popă. Te-au ales pe tine...Când v'am chemat la mâncare mi-s'a oprit inima'nloc...Botușu, un țigan din sat, și-o lăsat paltonul zălog pentru jumătate kil de carne, pe timp de-o lună și luna nu trecuse încă. Tu ai tăiat mânecile amândouă, că erau prea lungi pentru tine...iar brăcinarul era cureaua jidovului, care și-o lega dimineața la cap, când își făcea rugăciunea, și tu ai tăiat-o și pe ea, că era prea lungă...

De năcaz că trebuie să plătim paltonul țiganului și cureaua jidovului, da mai ales de frică să nu te bată mașteru-to, care te putea omori, te-am bătut eu cu trestia, făcându-te numa vânăț, apoi te-am pus în pat, unde gemeai și plângeai. Când o venit mașteru, i-am arătat ce-ați făcut toți trei. Se uita după tine să te bată, dar când te-o văzut vânăț în pat și pe ăilalți neatinși, n'a mai zis nimic, doar că se gândea de n'ar veni țiganul după șubă. Cât din partea curelei, nimic.

Noi aruncasem șuba țiganului în pod, unde se găinau găinile pe ea, că nouă ne era spurcată haina neagră și tu ai găsit-o, iar cureaua jidovului ai furat-o tu din tașca lui, când o plecat în sat după ouă.

Trecu și asta...Numa într'o zi mă cheamă moșu-to. Era boțog și vrea să împartă averea ce-o mai avea. Era Gheorghe, Pătru, Lae, Măria și eu. Până la urmă nu ne-a dat nimic și ne-a spus că ne cheamă altă dată. Când am venit acasă, mașteru-to mă întrebă că ce holdă mi-o dat tata? I-am spus că nimic și că ne cheamă altă dată. Atât i-a trebuit, ca să se repeadă la mine și să mă bată. Abia am scăpat din mâinile lui, fugind la Chia lui Cicea. Tu erai în casă, n'am putut să te iau. A început să te bată pe tine. Te-am auzit zghierând. Atunci am chemat niște vecini ca să te scape. Am intrat și eu cu ei. Erai intins pe jos și plin de sânge; abia mai răsuflei. Atâtea sânge o curs din tine că o trecut de dunga podelii. Am chemat pe moașa lui Uriștescu și te-o spălat, te-o uns cu ulei, apoi ni-o arătat nasu tău: te-o bătut blăstămatu așa de tare că ți-o rupt osu nasului, os pe care îl ai ieșit din nas și acum și-l vei avea

semnul ăsta cât trăești. Mă tot rugam lu Dumnezeu să moară, să scap de mașteru-to, dar par'că nici El nu mă mai auzea...

Odată te-o mânat cu oile și pe Onu cu berbecii. Tu în Țâlna de sus și Gruete, iar a lui, pe sub Ghii și Țâlna din jos. El s'o dus să lege ghia și de acolo vă vedea pe amândoi.

Ca copii, ce-ați făcut, nu știu, destul că ați amestecat oile cu berbecii. El s'o coborât din ghie... Sara te-o adus Lae a lui Danciu cu caru. Erai numai vânătai. A lui să făcea că plânge, dar vedeam eu că nu l-o bătut.

Mi-am pus atunci în gând să mă răzbun și eu, dacă nu pot pe el, pe copilul lui. Și așa, de câte ori era plecat mașteru-to la târg ori oraș, mă puneam cu vâtraiul al de fier pe copilul lui și cară-i în schinare și dă-i. I-am spus că dacă nu tăce il omor...

Vai de voi, pe tine te bătea el, p-a lui, eu. Cine n'o fost bătut o fost Romulus, care era a lu amândoi. De el avea mai multă grijă.

O trecut timpul. Tu ai terminat cele șase clase primare în comună și mă gândeam să te fac Domn. Am fost la domnu Dr. Ioan Mișu și l-am întrebat la ce să te dau, că te pricepeai bine la toate. El mi-o spus c'ar fi bine să te faci popă, dacă am cu ce te ține la școală. I-am spus, că-ți vând holdele și casa care le ai dela tat'to bun, iar sora ta, Măria să slujească fără plată, ca să poți și tu dormi și mânca cu ea la acelaș stăpân. Am vorbit și cu ea, ș-o spus: "Cumsă-nu, mamă. Să știu că slujesc toată viața, numa să-mi văd fretele Domn, că doară numa pă el il avem."

Așteptam să vie toamna să te dau la gimnaziu la Orăștie... dar nu ai avut noroc, că într'o zi iar mă cheamă moșu-to să împartă averea. M'am dus. Tu tăiei lemne cu copilul lui după șură, la Făgădău. Ști c'am luat făgădău pe zece ani. Cât am mai muncit și acolo! În doi ani de zile ne-am cumpărat cal, vacă cu lapte, oi, o datorie de 40 de zloți plătită și mai aveam în casă 30 de zloți, bani mulți pe vremea aceea.

La moșu-to ne-am adunat iar toți frații, dar averea tot nu ne-a împărțit-o. Când am venit acasă, el mă aștepta în poartă. "Ei, ce ți-a dat socru?" - "Nimic..." - "Minți! Nu vrei să spui." O pus mâna pe mine să mă tragă sub poartă, să mă bată, dar am fugit. L-auzeam din uliță cum răcnea. O vint atunci la voi, după șură. Tu te certai cu copilul lui, că nu trage bine de firez și ai dat în el, mi-o spus vecinu Zdrâncoană. Atunci mașteru-to, c'un lemn mai gros ca mâna mea, o tăbărât pe tine. Te-o pus jos și te-o bătut de erai așa negru, uite, cum îi căputu ăsta pe tine. O sărit vecinu gardu și te-o scăpat, că altfel te omora. Dup-ai-a te-o pus în șură pe un lepedeu și umbla să mă caute pe mine. Mi-o spus că ești pe moarte. Plângând, și într'un suflet am fost la domnu Notar. Acolo am găsit și pe ghirău, nănașu Romoșan. Nu mai puteam vorbi, doar i-am rugat să vie cu mine. Copilul meu, copilul meu, l'o omorât blăstămatu, mă văetam eu pe drum. Urlam și plângeam. Eram bolundă de durere...

Nănașu și notarășu te-or dus în casă, te-or pus în pat ș'or chemat prin telefon Doctoru dela Cugir. Mie mi-era frică să pui mâna pe tine. Stăteam năucă. Nănașu imi spune: "Taci fino, că nu-i mort. O să se scoale. Unge-l cu ulei, dar mereu, mereu d e tot, că-i numa răni..."

În timpul ăsta vine și blăstămatu... "Bine măi fine, așa se

INTRE VOLGA ȘI 'NTRE MISSISSIPI (+)

+++++

d e

ARON C O T R U Ș

Cu uitături piezișe și crîncîn jucăușe,
năbădăios, năzarnic al stepelor Balaur,
cu ciobote de bivoli și cu pinteni de aur,
cu brînci bătăușe,
ingrămădite în pumni-i fierbinți,
dănțue căzăcește, cu cuțitul în dinți,
peste-a Europei sahară de cenușe...

Rîde în pumni cu poftă drăcească,
se strîmbă și improașcă sudalme,
în mulțimile cioambe de gurăcescă,
ce dau din coate și bat din palme,
duse cu graba,
ca spre-un târg, în care toate li s'ar da degeaba...

Prin văzduhul de funingine 'ncins
subt care se înalță, mândră, dreaptă încă,
- Montblanc de argint, - icoana lui Dante,
mîni ca de stîncă,
mîni călite, mîni gigante,
mîni de fulger și de pierzanie au intins,
inadins,
regii oțelului din țara ce sburdă și rîde,
și 'n hohote, ca de poruncă, se strîmbă,
spre laba, cînd sprintenă, cînd tălălîmbă,
ce le-o intinde de sus al pămîntului Gide...

Beată de trufie, de zgîrăe-nouri, de munci,
de născociri triumfale,
și de minunile creierului și minilor tale,
legatu-te-ai tu, Americă, atunci,
în ceasul tău rău,
din orbul lui hău,
să-l ridici și să-l scoți pe Călău...

Legatu-te-ai, cu Diavolul roșu alături,
oceanul să-l treci și pămîntul să-l măтури:
să-l pui în genunchi și, cu vrerea-ți semeată,
să-l faci să se schimbe la porniri și la față...

Și Gidelui datu-i-ai tu, ca'ntr'o nebună petrecere,
cu o mîină cît Atlanticul de largă:
cicloane de seceri, cu ele sălbatec să seceri,
în năpraznice goane și treapăte:
piramide de genunchi și de capete;
și năzdrăvane ciocane,
cu ele pămîntul în două să-l spargă...

Și dăruitu-i-ai diluvii și diluvii de arme,
orice așezări din temelii să le dărme:

și codri de coase, ascuțite și treze;
 tot ce-i frumos și măreț să rețeze,
 să piară fără de nume și fără de urmă
 tot ce nu'ncape în măsură și turmă;
 să crească prăpastia între frunte și umăr,
 între insul ales și 'ntre număr;
 cei ce-a gândi mai cutează,
 în ceafă cu-al pieirei pistol,
 de-al Rusiei rînjete și groază,
 să tremure dela pol pîn' la pol
 și ca din a iadului tindă,
 supuși, ei spre lanțuri să 'ntindă,
 gata de moarte,
 brațele vinete, de vlagă deșarte...

Trimisu-i-ai pîrjoluri de care de foc,
 să nu se mai oprească niciodată pe loc,
 în goana-i de-a strînge, cu-a groazei unealtă,
 omenirea în țarcuri, robotind laolaltă...

L'ai îmbrăcat, ca 'n povești, pe Balaur,
 și-Urali de ură cumpărat-ai cu Urali de aur,
 ca nimeni niciodată,
 din zorii lumii pînă 'n clipa asta blestemată...

Azi, pumnul strîns, pîndește 'n beznă, gata
 să-ți imboure 'n ceafă și pe frunte răsplata;
 să te izbească, pe ascuns, tîlhărește,
 oriunde pe pămînt și 'n văzduh te 'ntîlnește:
 să te înhațe, să te sugușe
 în Niagare de sînge, în Everești de cenușe.....

ARON C O T R U Ș

(+) Fragment, din poemul publicat pentru întâia oară
 de revista "VERS" din U.S.A.

--- o o o o o o o ---
 CUM ȘI-AU RESPECTAT SOVIETELE
 TRATATELE INCEIATE...

Intre anii 1925 și 1941, Rusia Sovietică a încheiat nu
 mai puțin de 15 pacte de "amiciție" și "neagresiune". Din aces-
 tea, 11 au fost infrînte, violate sau denunțate. Dăm în cele ce
 urmează doar câteva, ca exemple.

1925: Pactul de neagresiune turco-sovietic, - denunțat
 de Soviete în 1945;

1926: I d e m afgano-sovietic; deși formal încă în vi-
 goare, Afganistanul a fost forțat să cedeze Uniunii Sovietice
 o seamă de teritorii;

1927: I d e m lituanian-sovietic; în 1940 Lituania este
 pur și simplu anexată la Uniunea Sovietică;

1932 I d e m estonian-sovietic; Estonia deasemeni este

anexată; aceiași soartă o are și Letonia, cu toată și cu acea-
 ta Rusia Sovietică încheiase în același an (1932) un pact de nea-
 gresiune.

Tot în 1932 a încheiat pact de neagresiune cu Polonia, ceea ce
 n'a împiedecat. cu nimic guvernul din Kremlin a incorpora la
 Rusia Sovietică teritoriile poloneze din est.

Dar față de Țările Baltice Sovietele s'au făcut vinovate de
 două ori, călcând în picioare nu numai pactul de neagresiune, dar
 și tratatul de asistență militară încheiat în 1939.

Nu mai e nevoie să amintim de felul cum s'a ținut de cuvînt fa-
 ță de România....

Din 1935 și pînă în 1950, Rusia Sovietică semnează 18 tratate
 de alianță cu diferite guverne. Dintre acestea a violat 15.....

R.C.

I N S A T - urmare din pag. 12 -

bate un copil??" îi spune Nănașu, iar Notareșu îi zice: "Să-ți
 fie rușine, asta nu e bătaie pentru un copil." - "Cum, mă ciufu-
 liți în casa mea" sere blăstămatu cu gura la ei...Numa văd pe
 nănașu că dintr'o palmă l-o doborât jos. Atunci am căpătat și eu
 curaj. Am fugit repede afară, am luat săcurea și m'am dus la dom-
 nu Notar și-am spus: Domnule Notar, uite, sunteți martor și Dum-
 niavoastră și Domnu Primar, dacă blăstămatu ăsta să mai leagă de
 mine, ori de copilu meu, îi tai capu cu săcurea, noaptea, când doar
 me.....

De atunci am avut pace de el. Nu mă mai bătea și nici pe ti-
 ne, că era și fricos, bătu-l-ar Dumnezeu!

După șase săptămâni te-ai vindecat bine și puteai și tu dor-
 mi în podul șurii pe fân.

De Sfintele Rusalii, vine mătușa dela Teiuș, Lelea Chie, sora
 mamei. Stau de vorbă cu ea de câte am pățit cu tine și numai că-
 mi spune: "Uite Nico, eu am copii. Bogată sunt, bătrână sunt, îl
 iau eu la mine, îl dau la școală, îl fac Domn și-l las și moșteni-
 torul meu." - Nu știam dacă-i nălucă, ori adevăr. Odată mi-o tre-
 cut prin minte c'ăi putea fi popă, ori învățător și la ei în Ye-
 iuș sau la Stremțiu... "Bine, Lele Chie, dar aș vrea să-i fac nește
 haine domnești, să nu vie acolo în izmene și cioareci." - "Nu, Ni-
 co, îi fac eu. Am eu tot ce-i trebuie. Il iau chiar poimîne cu
 mine.

Așa de tare am plâns atunci, Niculae, de credeam că-mi cra-
 pă inima. Nu știu de ce. Frică nu aveam, bucurie iar nu, și tot
 plîngeam. - "Lasă Nico, nu mai plînge," imi spunea Lelea, "că eu
 am grijă de el mai mult ca tine." - Vream să mergi acolo să scapi
 de mașteru-to, dar mi se rupea inima. Prea repede te lua de lângă
 mine.

A treia zi de Rusalii, Lelea o luat trenul pînă la Jibot, iar
 eu cu tine am mers pe jos, ca să nu bănuiescă nime unde mergem.
 Nu știa decât Maria, sor-ța și eu. Când am ieșit din sat, dincolo
 de joagăru lui Aron, parcă te văd ș'acum, te-ai întors cătră sat
 te-ai oprit, ș'ai început să plîngi și plîngeai cu sughițuri de
 nu te mai puteai opri. Plîngeam și eu. Te-am luat de mână și te-
 am întrebat, de ce plîngi, dar numa așa ca să zic și eu ceva. Ai
 început să plîngi și mai tare. Atunci ți-am zis: Niculae, dacă
 nu vrei să meri, eu ți nu te silesc Hai înapoi acasă. Dar tu nu te
 urneai din loc și tot plîngeai... Bat-o focu străinătate, că

și totuși nu. Depinde deci sub ce unghi este privit obiectul - problema etc. Tot așa dacă am vrea să răspundem la întrebarea: ce este Ascidia? - un animal sau o plantă? De vom răspunde animal, de vom răspunde plantă - răspunsul e în ambele cazuri eronat. Căci această vietate, care trăiește în adâncul mărilor, are tot atâtea caractere comune animalelor, cât și plantelor.

Deci la multe întrebări și în multe probleme, răspunsul nu e atât de simplu cât ni-se pare. Să fim deci mai prudenți cu anumite răspunsuri pe cari le considerăm "infașibile", mai precauți când dăm verdicte. Trebuie să ne obișnuim a gândi și în nuanțe intermediare, - căci între bun și rău, între alb și roșu există o gamă destul de bogată în astfel de nuanțe..

Multe erori s'au comis și continuă să se comită de către diferitele instanțe de judecată, de către Justiție, din cauza aprecierilor eronate ce fac cu privire la anumite fapte, - mărturii, indicii etc., căci nici judecătorii - oameni și ei - nu s'au obișnuit încă să raționeze pe gama intermediarelor. E ușor să pronunți: vinovat! muncă silnică pe viață.. E oare acest verdict într'adevăr cel just? -

Din exemplul cu mîngea am învățat că obiectul trebuie examinat pe atâtea laturi, câte are. După ce le cunoaștem pe toate, vom putea da răspunsul cel just, sau în tot cazul, unul cât mai apropiat acestuia...

RADU CINDREL

+ + + + +
+++

VLĂȚA ROMANEASCĂ ÎN BRAZILIA
oooooooooooooooooooooooooooo

+ + + + +
+++

o Consiliul parochial provizoriu al Parohiei Sf. Treime din S. Paulo a organizat cu prilejul Sărbătorii Nasterii Domnului o frumoasă serbare cu Pom de Crăciun pentru copiii din colonia românească, al căror număr a crescut simțitor în ultimii ani. Sala în care s'a ținut serbarea a fost arhiplină de lume; micuții au recitat versuri de Crăciun, au cântat colinde în jurul frumoasei stele, pe care o mână pricepută din colônă noastră a lucrat-o cu multă măiestrie. S'au aprins lumânările pe bradul bogat imboldit, iar Moș Crăciun în persoană, a împartit daruri multimei de copii prezenți. Chiar și adulții - cari au fost cuminți - au primit câte-un mic dar de la Moșul, - câte-un exemplar din broșura "Bună dimineața la Moș Ajun" (editată de Casa Română din Rio).

o La Rio de Janeiro, din inițiativa și sub conducerea D-lui Ing. D. Mihăescu, pentru prima dată o echipă de colindători în costume naționale, a mers cu colindul pe toate casele românilor, reinviând astfel pe pământul Braziliei încă unul din frumoasele noastre obiceiuri de sărbători.

o La 8 Ianuarie a.c. s'a oficiat la São Paulo un perastas pt. odihna sufletelor eroilor martiri Ion Moța și Vasile Marin, căzuți în Spania, pentru apărarea Crucii..

o Dl. Ioan Dimitriu și D-soara Julietta De Bona - căsătoriți. Cununia a fost celebrată de Sf. Sa Păr. A. Ușeriu, în catedrala ortodoxă siriană, în ziua de 9 Ianuarie a.c. - Felicitări!
o Parohia Română Ortodoxă din Rio de Janeiro "Sf. Trei Ierarhi" a prăznuit Duminică, 30 Ianuarie a.c. primul ei hram. Programul a fost următorul: Sâmbătă, orele 6 seara, vecernie și priveghere;

Duminică, la orele 11 - Sf. Liturghie, - ambele săvârșite de către Sf. Sa. Păr. Anhidim Ușeriu, titularul parohiei, în biserica Sf. Nicolae din Rua Gomes Freire. -

o COMEMORAREA ZILEI DE 24 Ianuarie, la São Paulo. - Serbarea comemorativă a acestei zile istorice, a fost organizată, ca și în alți ani, de către Soc. Culturală "Romania". Cuvântul de deschidere, în limba portugheză, a fost rostit de președintele Societății, dl. Nic. Iancu-Păltinișanu. A vorbit apoi dl. Ion Potecașu Oană, despre semnificația actului de unire. A urmat programul artistic: D-na Franke (vioară) și D-na Popoff (pian) au delectat publicul cu muzică de cameră. Dl. M. Harbis, cu acompaniament la pian, a cântat un cântec românesc; dl. Gh. Vlah - i poezie patriotică "România". D-soara Elvira Sanchez a declamat versuri (în portugheză) de Nic. Iancu Păltinișanu. - În timpul pauzelor, s'au executat discuri românești la Vitrolă. Festivul participat cu multă însufletire și oaspeții brazilieni, bulgari, unguri, germani etc.

o La 12 Februarie s'a ținut Adunarea Generală Extraordinară a Societății Culturale "Romania" din S. Paulo, având ca principal punct pe ordinea de zi, alegerea unui membru în Consiliu, în locul devenit vacant în urma demisiei D-lui M. Mititiuc (care a obținut cetățenia braziliană). A fost aleasă cu majoritate de voturi D-na Iulia Carâp, care va îndeplini totodată funcția de bibliotecară a Societății.

o Sub președinția Părintelui Anhidim Ușeriu, s'a ținut în ziua de 13 Februarie Adunarea Generală a enoriașilor sub-parohiei Sf. Treime din S. Paulo. S'a pus bazele unei noi societăți, denumită "Societatea Ortodoxă Română Sf. Treime", s'au votat statutele și s'a procedat la alegerea Consiliului. Au fost aleși: Președinte de onoare - dl. Căp. A. Botescu; președinte - dl. Victor Carâp; vice-presed. I. Gunaris; secretar - dl. Ion Dimitriu; casier - dl. T. Magiaru; epitropi - dnii Hugo Leopold și Croitoru. Au mai intrat în consiliu: dnii: D. Paulescu, I. Andreescu, A. Psarudis, Nic. Iancu-Păltinișanu, Nic. Moga, Vandoro, E. Barbulescu etc. -

o "Cetatea Luminii" este numele noii publicații apărute în São Paulo, sub conducerea și îngrijirea D-lui D. Paulescu. CETATEA LUMINII, REVISTA DE CULTURA ȘI ARTA, în primul ei număr, ne aduce un bogat material: articole, studii, versuri.. Semnează, printre alții: Mircea Eliade, Grigore Nandriș, Victor Buescu, D. Paulescu, Ion Țolescu, Nic. Novac. Din punct de vedere al condițiilor tehnice în care apare, Cetatea Luminii este una din cele mai arătoase reviste din câte dispunem în exil. - Îi dorim succes și ani mulți! -

+ + + + +
+ + La Rio de Janeiro, slujba Invierii va fi oficiată în Biserica ortodoxă din Av. Gomes Freire, Sâmbătă 16 Aprilie, seara.

La S. Paulo: în biserica ort. antioceană din Rua Cav. Basilio Jafet, în Duminica Pastilor, orele 9 dim.

+++++
+ + + oo + + +

Școlile românești din Muenchen și Augsburg de sub conducerea Misiunii Catolice Române din Germania, au preamărit ziua de Naștere a Mântuitorului prin două serbări ale Pomului de Crăciun, organizate în localitățile unde funcționează cursurile școlare.

Astfel în ziua de 18 Decembrie 1954, a avut loc la Muenchen în localul ARME SCHULSCHWESTERN serbarea Pomului de Crăciun organizată de către Școala românească din localitate, de curând înființată, institutoare fiind D-na Bojescu. În ziua următoare a avut loc serbarea școlii din Augsburg, în sala de festivități a liceului Englisches Institut.

Cuvântările festive au fost rostite de către Sf. Sa Părintele Dr. Florian Mueller, Directorul Misiunii, care prin cuvintele călduroase a îndemnat pe copii să învețe românește, pentru că atunci când se vor întoarce în România să poată înțelege urările de bun venit ale bunicilor lor. Ii sfătuiește de asemenea să învețe și să păstreze intacte obiceiurile strămoșești ale sfințelor sărbători, obiceiuri amenințate să dispară din cauza stăpânirii comuniste, care a înlocuit pe Isus Christos cu "Moș Gerilă", iar sărbătoarea Crăciunului cu cea a "Pomului de iarnă". În continuare Sf. Sa multumeste Doamnei Bojescu și D-lui Scorochirja pentru străduința ce o depun în opera de a învăța pe copii limba maternă. Multumeste de asemenea instituțiilor, care au contribuit la organizarea celor două serbări, precum și membrilor coloniilor române.

Dl. Institutul Scorochirja, în prezentarea datinelor de Crăciun și Anul Nou, pe care a făcut-o în cadrul cuvântării D-sale, a accentuat faptul că azi în România ocupată, aceste datini sunt interzise, iar dacă parte din ele sunt îngăduite, au fost schimbate după placul celor dela Moscova. Pentru acest motiv a continuat D-sa, noi cei care ne bucurăm de marele dar al libertății, să colindăm așa cum odinioară se colinda prin Basarabia:

Și-am venit să colindăm
Bună seara Moș Ajun

C'asa a lasat Dumnezeu
Să-ti colinzi tu neamul tău

Bună seara, Moș Crăciun.....

Partea artistică a programului celor două serbări a fost executată de către copiii școlilor, cari în scurtul timp ce le-a stat la dispoziție, au reușit să prezinte publicului un program foarte plăcut. Frumos îmbrăcați în costume naționale - cu brăe și opinci - au cântat cântece de Crăciun, au colindat cu steaua, au recitat poezii și au urat de Anul nou. La glasul copiilor de pe scenă s'a adăugat acela al publicului din sală, sărbătorind în felul acesta ziua de Naștere a Mântuitorului într-o frumoasă ambianță românească. - După terminarea programului artistic, Moș Crăciun a împărțit daruri la copii. - -

+ Colonia românească din Montreal (Canada) a sărbătorit Nașterea Domnului printr-o reușită serbare, organizată de Sf. S. Păr. P. Popescu și Institutul Dinu. Programul a constat din colinde și recitări. S'a executat de asemenea o scenetă ocazională.

lă; la sfârșit și-a făcut apariția Moș Crăciun, împărțind copiilor dulciuri. La reușita programului au contribuit, în afară de dl. Inst. Dinu, - care a vorbit despre datinele noastre de Crăciun, - D-ra Ileana Lazurek, tinerii Mihai Naum și Alex. Stefanescu și alții. -

+ La Paris a încetat din viață matematicianul Petre Sergescu.

+ Intors din Brazilia, unde a ținut o serie de conferințe și-a expus într-o conferință rostită în fața unui select public în orașul Florența, impresiile din voiajul recent făcut, dar mai cu seamă cele ce i-le-au lăsat în minte și suflet frumoasa țară Brazilia. Peisagiul tropical precum și oamenii pe care i-a întâlnit aci, - dl. N.P. Comneni le-a descris cum nu se poate mai plastic și sugestiv. Societatea Culturală "Romania" din S. Paulo, a hotărât să publice această conferință, în traducere portugheză, editând o broșură ce va apărea probabil în luna Mai a.c. -

+ La 11 Martie a.c. s'a stins din viață, la Londra, Sir Alexander Fleming, descoperitorul Penicilinei. - -

xx REDACȚIONALE xx

++ S'au primit la redacția noastră, în mod regulat, următoarele publicațiuni (ziare, reviste, buletine etc.):

LA NATION ROUMAINE - VESTITORII - EXILUL ROMANESC - ROMANIA MUNCITOARE - ORTODOXIA - DACIA - INSIR'TE MARGARITE - LIBERTATEA - CARPATII. -- Mulțumiri!

++ Cerem scuze instituțiilor culturale românești și străine pentru faptul de a nu le fi putut publica diversele anunturi, note informative, apeluri etc. ce ni-le-au trimis în cursul anului trecut. "Căminul" și-a suspendat apariția încă din Decembrie 1953, reapărând abia cu N-rul de față. -

++ Cartoline postale de Paști (cu text și subiecte românești) se pot procura la redacția noastră. Prețul Cr. \$ 4,00 buc. -

++ Apărând în ajunul Sf. Paști, revista "Căminul" urează cititorilor și prietenilor ei, precum și stimaților confrăți din exil, PACE și SANATATE, zicându-le : C H R I S T O S A I N V I A T I

o o o
o

REVISTA "CAMINUL"

Redacția și Administrația: Rua Potiguares 152, (Tatuapé)
- São Paulo-Brasil -

+++++

... la ... de ...
... la ... de ...
... la ... de ...

... la ... de ...
... la ... de ...
... la ... de ...

... ..

... la ... de ...
... la ... de ...
... la ... de ...

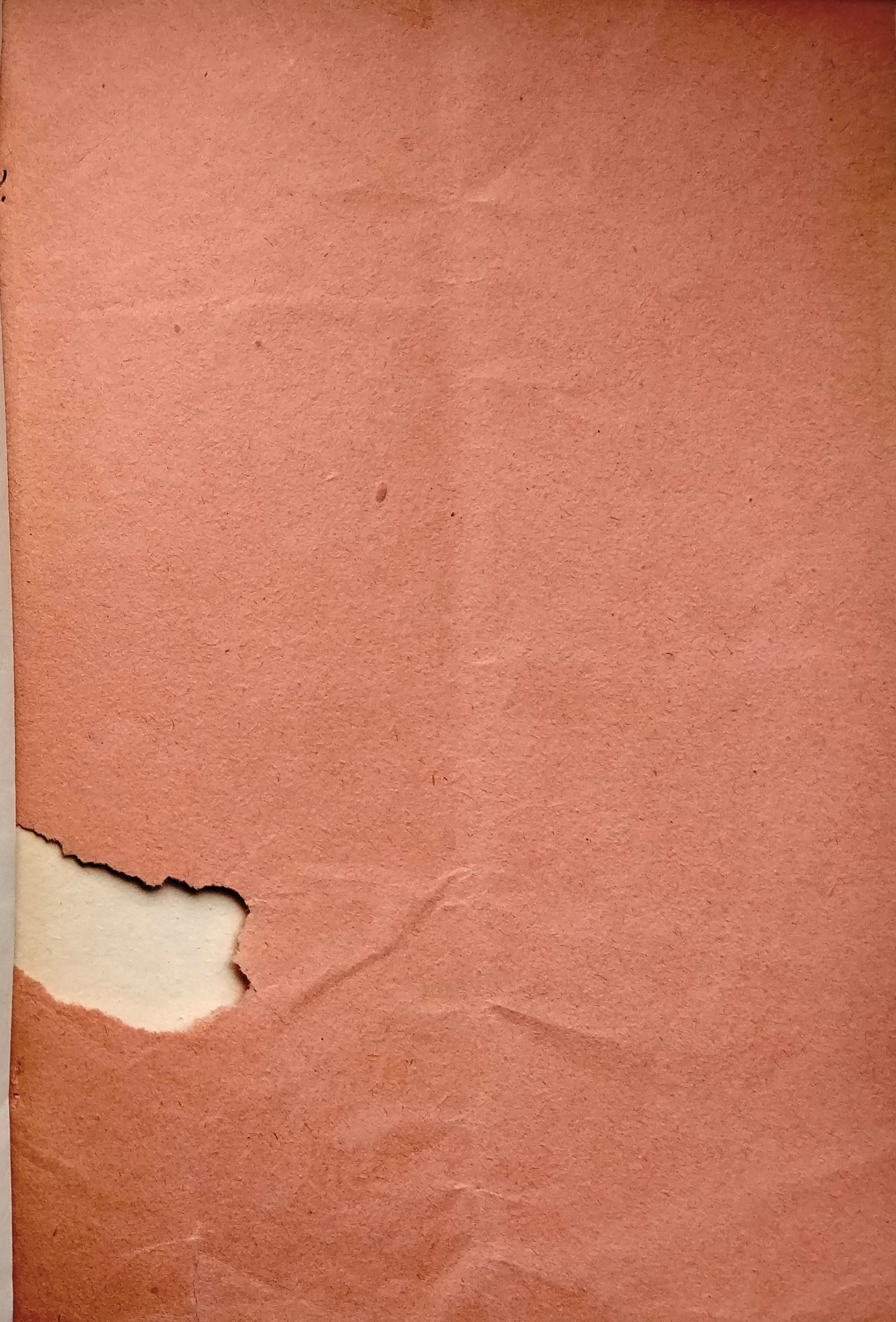
... la ... de ...
... la ... de ...
... la ... de ...

... la ... de ...
... la ... de ...
... la ... de ...

... la ... de ...
... la ... de ...
... la ... de ...

... la ... de ...
... la ... de ...
... la ... de ...

... la ... de ...
... la ... de ...
... la ... de ...

20

